

מ"ת 974/05/21 - מחמוד זועבי נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

מ"ת 974-05-21 מדינת ישראל נ' זועבי
תיק חיצוני: 367755/2021

מספר בקשה: 5

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מחמוד זועבי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בהחלטת שחרור, לאפשר למבקש לצאת לעבודה.

רקע:

ביום 4.5.21 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף מעל שנתיים (פקיעה מיום 11.2.2005) בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח תקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], עבירות מיום 4.5.21.

על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 4.5.21 בשעה 06:28 או בסמוך לכך נהג המבקש ברכב פרטי מסוג מאזדה בכביש 65 מכיוון כללי מגידו לכיוון אום אל פחם או בסמוך לכך, כשהוא בפסילה שניתנה לו בשני תיקים: בתיק 8118-10-20 בבית משפט לתעבורה בחדרה למשך 5 חודשים, בהיעדרו, והפקיד רישיון נהיגה בתאריך 14.2.21; ובתיק 4863-02-21 בבית משפט לתעבורה בחדרה למשך 6 חודשים, בנוכחותו ובנוכחות סגורו, והפקיד רישיון נהיגה בתאריך 21.4.21; ובאותה עת נהג ברכבו כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע בתאריך 11.2.2005; וללא תעודת ביטוח בת תוקף על השימוש ברכב.

מדובר בנהיגה שניה של המבקש בזמן פסילה, ושלישית כשרישיון נהיגתו פקע; כאשר המבקש צבר לחובתו 11 הרשעות קודמות בתעבורה, בהן הרשעה בנוכחותו אך מיום 21.4.21 (כשבועיים לפני האירוע בעניינו) בגין נהיגה בזמן פסילה; והעבירות בעניינו בוצעו כשתלוי ועומד נגד המבקש מאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים שהינו בר הפעלה.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים נגדו.

בהחלטה מיום 5.5.21 הוחלט, בהסכמת הצדדים, על שחרור המבקש למעצר בית מלא בפיקוח בתנאים המגבילים.

בתיק העיקרי הנאשם הורשע ביום 5.5.21 על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וביקש להפנותו לקבלת תסקיר שירות המבחן וכן לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות; והתיק קבוע לקבלת תסקיר, חוות דעת ממונה, ולטיעונים לעונש ליום 4.10.2021.

ביום 2.6.21, ובחלוף פחות מחודש ימים ממועד שחרורו של המבקש, עתר המבקש לאפשר לו לשוב לעבודתו בעבודות ריצוף במספר פרוייקטים, ומפנה למשבר הכלכלי מזה תקופה ממושכת ולפגיעה הכלכלית של המבקש ומשפחתו, להודאתו בהזדמנות הראשונה, ולאינטרס הציבורי בהשתלבות המבקש בעבודתו. לבקשה צורף אישור מהמעסיק.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי המבקש אינו עומד בעילות הקבועות בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) לשינוי תנאי השחרור, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה לעיון חוזר; וכי ובנסיבות בהן המבקש שוחרר למעצר בית מלא בהסכמת הצדדים, הגשת הבקשה במועד זה הופכת את מעצר הבית ל"מעצר בית בשלבים".

ביום 7.6.21 התקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים.

ב"כ המבקש הפנתה להודאתו של המבקש בהזדמנות הראשונה במיוחד לו, וכן לנסיבות האישיות בהיותו אב ל-4 ילדים, מפרנס יחיד למשפחתו, עובד כרצף, ומצוי בהליכי פשיטת רגל והסדרת חובות, ובשנת הקורונה חווה משבר כלכלי עמוק, ממנו החל להתאושש רק לאחרונה עם חזרת המשק לשגרה, ואי מתן אפשרות חזרה לעבודה משמעותה חוסר יכולתו לעמוד בהחזר חובותיו.

בנסיבות אלה, כפי שפורטו על ידי ב"כ המבקש, הותר ב"כ המשיבה את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט; ובהחלטתי מיום 7.6.21 אפשרתי למבקש להציג מסמכים אודות הליכי הסדרת חובותיו.

בדיון היום הציגה ב"כ המבקש דוחות ריכוז חובות ברשות המיסים ותיקים ברשות האכיפה והגבייה; והבהירה, כי למעשה המבקש עדין אינו מצוי בהליכי פשיטת רגל ואין הסדר חובות כפי שנטען. בנסיבות אלה, חזרה המשיבה על התנגדותה לבקשה.

הצדדים הסכימו כי ההחלטה תינתן בהיעדרם.

דיון

תנאי לעיון מחדש בתנאי מעצר הינו התגלותן של עובדות חדשות, שינוי נסיבות או חלוף זמן ניכר.

סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: החוק) קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, ייעשה רק אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו

נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

בענייננו, ההחלטה על שחרור המבקש ניתנה בהסכמה ביום 5.5.21, וכבר ביום 2.6.21 הגיש המבקש את הבקשה לעיון חוזר. מכאן שלא ניתן לומר כי "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה", ובתקופה הקצרה מעת החלטת המעצר גם לא "נתגלו עובדות חדשות", ולא "נשתנו נסיבות", כלשון החוק; לא חל שינוי כלשהו בנתונים הבסיסיים הרלבנטיים בענייננו של המבקש מאז ההחלטה המקורית בענין שחרורו בחלופת מעצר למעצר בית מלא בהסכמה; ואף הוברר כי המבקש אינו מצוי בהליכים להסדר חובותיו. בנסיבות אלה לא היה אפוא כל בסיס לבקשה לעיון חוזר.

אמנם הפסיקה קבעה כי המונח "זמן ניכר" הוא גמיש ויש לפרשו בהתאם לנסיבות כל מקרה. עם זאת, אני סבורה, כי חלוף כחודש ימים אינו מהווה חלוף זמן ניכר כנדרש בפסיקה. וראו לעניין זה עמ"ת (מחוזי חי') 4046-11-13 **מדינת ישראל נ' אביהו אריפול דבוש** (פורסם בנבו, 06.11.2013), שם התקבל ערר המדינה על החלטת בית משפט קמא לאפשר יציאה לעבודה **חודש** לאחר מתן החלטה על שחרורו לחלופה של מעצר בית מלא. נקבע, כי:

"עם כל ההבנה למצבו הכלכלי של המשיב, לא היה מקום להענות לבקשה לעיון חוזר שהרי אין היא מקיימת אף אחד מהתנאים המפורטים בסעיף 52 לחוק המעצרים. היפוכו של דבר, נראה שמדובר בשיטת הסלאמי, דהיינו העלאת בקשה או בקשות בחלקים, שיטה שאינה מקובלת בדיוני מעצר (בש"פ 5370/13 **איציק אריק מור נ' מדינת ישראל** (8.8.2013)). ההחלטה הראשונה שהתקבלה על ידי בית משפט קמא שיקפה את האיזון בין הסיכון שהמשיב מהווה לציבור המשתמשים בדרכים לבין זכויותיו ולא היה מקום לאחר זמן כה קצר לערוך בו שינוי."

בענייננו, כאמור, מיום השחרור בתנאים מגבילים ביום 5.5.21, ועד מועד הגשת הבקשה שלפניי, ביום 2.6.21, חלפו 28 ימים בלבד. המדובר בתקופה קצרה ביותר וודאי שאין מדובר ב"חלוף זמן ניכר", בהתאם לתנאי סעיף 52 לחוק, וכנדרש בפסיקה.

בהעדר עילה לעיון חוזר, אין מקום לשחרור ממעצר בית "בשלבים", כפי שנקבע בבש"פ 4152/91 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.11.1991); וראו גם עמ"ת (חיפה) 56343-07-17 **כאל נ' מדינת ישראל**, 26.7.17.

לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תמציא העתק מהחלטתי זו לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ל' סיוון תשפ"א, 10 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

